

Csihák György (Zürich):

Gens Hun(gar)orum – magyar nemzet
Hun? Szkíta? Avar? Finnugor? Magyar?
– Mi vagyok én? Minden nép joga a ma-
ga nyelvén önmagát és más népeket
megnevezni

Régi írások gyakori olvasóját nem lepi meg, ha ugyanazt a népet, ugyanazon a területen, ugyanabban az időben a különböző írott forrásokban más és más népnévvel talál. A jelzők tetszés szerint keverhetők: ugyanazt a népet, ugyanazon a területen, de más-más időben a különböző írott forrásokban – és így tovább. Valamennyi változatra található számos példa, szinte minden nyelven.

Magyar

Kezdjük a magyar népnévvel – ez tűnik a legegyszerűbbnek: ugyanis senki nem tudja megmondani, mióta hívjuk mi magunkat 'magyar'-nak és honnan jön ez a népnév? Pontosabban: magyarázkodás van több, bizonyíték egy se.

Magyarázzák a nyelvészek a finnugor ősnyelvből – éppencsak azt nem sikerült egyértelműen bizonyítani, hogy valóban, egyáltalán hol és mikor létezett az az 'ősnyelv'?

Többen magyarázzák a csodaszarvas monda Hunor és Magor testvérpár történetéből. Csakhogy, Helvétiaától Mekszikóig, sok népnek van csodaszarvas mondája. Igaz, nekünk három is van és abban különbözik a többiekétől, hogy mindhárom a Kárpát-medencébe vezet. Ez sokmindenre utal, még esetleg a hunmagyar rokonságra is, de hol itt a magyar? És miért én vagyok a Magor (ha abból lenne a 'magyar')?

Szittyá

A 19. század elejéig a magyar iskolákban azt tanították, hogy szittyák, azaz szkíták vagyunk. Talán Hérodotosz (Kr. előtt kb. 8. század) adta az ötletet, aki szerint a 'királyi szkíták' a nagy hegyen túl élnek, a Maris (Maros) folyó partján, a folyó az Istrosba (Dunába) ömlik. Strabo (született kb. Kr. előtt 64-ben) Geographika-jában 'Scythae Nomades' a térképén nagyjából az Uráltól a mai Franciaországig terjed. Hitler is így tudta és ápoltatta népe szkíta hagyományait. Egyesek ide vezetik vissza a hajdan tényleg létezett 'germán alaposságot', a fémmegmunkáláshoz való tehetséges viszonyukat stb. (Lehet, hogy a german esetleg nem 'vérszerinti hun', hanem társult? szövetkezett? meghódított hun?)

Az ókori görögök csodálták a szkíták nagy tudását. A hét görög bölcse egyike a szkíta Anacharsis volt. Neki tulajdonítják a korong (edénykészítés), a fújtató (fémmegmunkálás) és a kéthegegyű horgony (hajózás) föltalálását. Ezidáig még senki nem bizonyította, hogy a szkíták önmagukat szkítának nevezték volna. A legtöbb iskolában azt tanítják, hogy kihalt ez a nép is, a nyelve is. Azt is tanítják, hogy a szkíta valami iráni nép és nyelv. Mai iráni történelemkönyvben azt olvashatjuk, hogy Iránban is voltak valami őslakók, de oda mindig északról jöttek a népek és felsorolják: kimmerek, szkíták, pártusok, médek, irániak, perzsák. Irántól északra a Turáni-alföld van az Oxus és a Jaxartes folyóval. Akit az érdekel, hogy kik a turániak, az szíveskedjék elolvasni az [Acta II/1.](#) 45-55. és az [Acta XIV/6.](#) 66-90. oldalát. Az ne zavarjon senkit, hogy ezek a népek egymással is háborúskodtak.

A 'schyt-' görög szógyök. Szótárunkban sok szó tanúskodik jelenlétéről: fegyvertől valami hajviseletig. Görögül a schyta például kör alapú kőházat is jelent.

Indoeurópa

A 19. század közepén vett nagyobb lendületet Európában a nyelvészeti kutatásra épülő korai emberi történet boncolása. A főleg mesemondásban jeleskedő Grimm testvérpár nevéhez fűződik a nyelvcsaládi elmélet kidolgozása, amihez népek rokonságát is kötötték és sokfelé mindmáig tanítják. Mivel abban az időben a szanszkritot tartották a legrégibb kultur nyelvnek, a legtöbb nyelvész igyekezett a maga kedvenc nyelvét oda kötni. Derék Körösi Csoma Sándor is oda rokonította édes magyar anyanyelvét.

Európában, néhány nyelv (mint például a magyar) kivételével megállapították a jelenlévő nyelvek rokonságát. Lefordították Helmold von Bosau: 'Chronika Sclavorum' (A rabszolgák története) című 12. századi munkáját. A német nyelvű előszóban azt írják, hogy a 'sclav' szóban zavaró a 'c', ezért elhagyják. Ezzel megszülettek a 'szláv' népek. A morvák rögtön tiltakoztak a szláv rokonítás ellen. Feltehetően így lett Szervia-ból Szerbia is – lévén a ciril írásban a latin 'b' hangértéke 'v'.

Tegyük egy kis kerülőt két szó: a 'sclav' és a 'krónika' felé. A történész szakma tisztességéhez tartozik, hogy történelmi népneveket nem illik se lefordítani se megváltoztatni. A 'krónika' pedig nem más, mint történelemkönyv, tehát az események leírása, sajátos ismeretek és szempontok szerint. Bemutatok erre egy igen jó példát.

Az úgynevezett Szent Gálleeni 'Krónikában' (Annales Sangallenses Maiores – ez nem krónika, mert naponta vezették), a 925. évnél május elsején a következő bejegyzés áll: „Agareni monasterium sancti Galli invaserunt. Viberat martyrisata est.” (Az agarénik Szent Gál kolostorát megtámadták. Viberát mártírrá lett.) Ez a bejegyzés egykorú az eseménnyel, tehát nem 'történelemkönyv'.

A 11. századból való Szent Galleni Történet (Causa Monasterii Sancti Galli) IV. Ekkehart nevű jámbor szerzetestől, tehát a történelemkönyv, már bőbeszédűbb. Napjainkban német lekszikonokban és magyar történelemkönyvekben ilyesmit olvashatunk: kalandozó, rabló magyarok Szent Gál kolostorát kirabolták, lerombolták, a békés barátokat megölték. Viberátát az oltár lépcsőjén, a nyakáról leszakított kereszttel agyonverték. Az egyik rabló csákánnyal kétszer fejbevágtá. Akit érdekel a valósághoz talán legközelebb álló változat, szíveskedjék elolvasni a honlapunkon lévőket ([Acta XIV/3](#), 102-106. és az 58-62. oldalon).

Kérésre prof. Ochsenbein Peter, a Szent Galleni Apátsági Könyvtár igazgatója megírta, hogy ha azt gondolják, hogy a magyarok eleiről van szó, akkor milyen népnévvel találják? Ime: az 'Annales Sangallenses Maiores' és az 'Annales Alemannici' a következő népeveket tartalmazza: Gens Hunorum, Agareni, Ungri, Ungari, Huni, összesen huszonhatszor.

Térjünk vissza derék germánjainkhoz és szlávjainkhoz. A két nagy 'nyelvcsaládot' a későbbiekben összeházasították 'indoeurópai' néven. Sok helyen ma már csak ezt a kifejezést illik használni. Az indoeurópai egy 'terminus technikus', tehát kitalált szó – akár a későbbi kitalálás, a 'finnugor' is. Sehol nem határozták így meg, de az összetételben megbúvó 'indo-' sokak számára valami indiai összefüggést rejteget – bájosan utalva a szanszkrit nyugat-indiai valóságára. Ám senki nem állítja, hogy a derék germán-szláv-indoeurópaiak valaha Indiában jártak volna. Viszont ebben is van egy kis 'görögös' (indo-? exo-? be-? ki-?). A későbbiekben már csak állítani kellett, hogy az indoeurópai azt jelenti, hogy Európában belső, őslakos. A többi nép persze nem az. Esetleg bevándorló. Mondjuk Ázsiából. Azt sem árt megjegyezni, hogy Eurázsia egy egységes világrész, közös múlttal.

Nem új dolog az ilyen önkényes névadás. Gyakorta megfigyelhető, hogy magát magasabbrendűnek vélő társaság, az általa lebecsült másik társaságot valami gúnynévvel illeti. Tették a kínaiak a hunokkal, a görögök a szkitákkal, a rómaiak a keltákkal – tették és teszik a nyugat-erurópaiak velünk.

Álljon itt a legújabb példa, a roma. A cigányok a világon sok nyelvjárást beszélnek, az egyikben a férfi 'rom'. Valakik újabban rájöttek, hogy a cigányok nekik valahogy hasznosak, ezért fellázították őket mindenhol a környezetük ellen mondván, hogy a 'cigány' lebecsülő kifejezés, mert ők nem cigányok, hanem romák.

Feltehetően a legtöbb cigány se tudja, hogy a cigányok – ezzel a névvel! – évezredek óta éltek a 'selyem út' mentén. Három fő csoportjuk volt. Egyesek ügyes kézművesként letelepedve várták, vagy kísérték a karavánokat. Mások az út mentén rablók és fegyveres örök voltak. Harmadik részük kitűnő muzsikuss volt. Ez utóbbit görög és római források is említik. Spanyolországban, ahová nagy tömegben érkeztek, a spanyol krónikák megemlítik, hogy Szicília szigetén a Kr. előtti 11. 12. és 13. századi 'sicaner királyság'-ból érkeztek. Oda állítólag

Egyiptomból menekültek (talán akkor, amikor a szemiták elűzték onnan az őslakosokat, miként a Folyamközből is).

Tarih-i Üngürüş

A hun-szkitá-magyar titokzatosság homályába a Tarih-i Üngürüş hozott világot. Ne menjünk az irat értéke körüli vita közelébe (akit érdekel, olvassa honlapunkon az [Acta IX/1](#), 43-51. oldalát). Fogadjuk el a tényeket. Az irat fordítója Blaskovics József, a maga korában a legjobb turkológus, a prágai Károly Egyetem dékánja. Csak az irat kiadói írták a kötet tetejére, hogy 'Magyarok története', vagy 'Magyarország története'. Blaskovics ezt írta: 'Üngürüş története'. Mert ő tudós. Aki az iratot olvassa, az megérti: az üngürüş, az irat 16. századi közép-oszmánli (török) nyelvén a lovasműveltség népe. Nem sorolom melyik: mindegyik. Mindegy, hogy Euráziában hol, mikor, és hogy melyik forrás említi. Ez a Tarih-i Üngürüş legfőbb érdeme, tanulsága.

Tegyünk most ismét egy kis kitérőt. Ma, a világ legtöbb iskolájában a történelmet marxista módon tanítják. A dialektikus materializmus átültetése a történelemtudományba a történelmi materializmus. Eszerint, az emberi társadalom így fejlődik: ősközösség, rabszolgaság, feudalizmus, kapitalizmus, szocializmus. Lenin hozzátette: kommunizmus. Ezek a társadalmi formák. Alig van olyan történelemkönyv, ahol nem ezt találjuk – legfeljebb az utóbbi kettőt (esetleg) elhagyják.

Marx szerint a társadalom formáját meghatározzák az ott uralkodó termelési viszonyok és termelő erők, ezek összességét termelési módnak nevezi – ami viszont meghatározza az adott társadalom formáját.

Marx okos ember lévén rájött, hogy sántít az elmélet és a termelési módok felsorolásánál megemlíti, csak éppen nem elemzi, az 'ázsiai termelési mód'-ot. Ott bizony nincs se rabszolgaság, se hűbériség. Amint nálunk, Magyarországon sem volt igazából soha. Mert nálunk, az írott alkotmányunkban áll, több mint ezer éve: «Sacra Corona radix omnium bonitum et iurium», azaz: «A Megszentelt Korona minden dolog és jog forrása». Tehát nem a király, a nagyúr, hanem az Ország Koronája a tulajdonos. (Részletek: [Acta XVIII/1](#), 417-434. oldal.)

A Tarih-i Üngürüş szerint, tehát valamennyien a több tízezer éves lovasműveltség tagjai vagyunk, hunok, szkíták, szarmaták, kunok, kelták, magyarok stb. Ekkora területen, ennyi idő alatt, persze nehéz elképzelni, hogy ez egyetlen nyelvet beszélő, egyetlen, egységes nép lenne. Vegyük ismét a tényeket.

A hunokról legtöbbet és legalaposabban a kínai leírásokban olvashatunk. Nem csoda, hiszen Kínát, mint államot a hunok szervezték, első császáraik is hunok, a kínai történelmírás szerint is (Szima Csien). Kínát nagyhatalommá a késői hunok, a tatárok tették, a tudomány és a közigazgatás igazi nagyjai pedig végig az ujgurok – tehát mind 'hunok'.

A mai kínait – saját embertani leírásuk szerint – alapvetően kétféle embertani csoport alkotja: délen a nemszörös 'igazi' kínai, északon a nagy bajuszú hun (lásd: agyagkatonák). Ez utóbbi típus korát bő harmincezer évesre teszik és a Sárga-folyó nagy kanyarjából, a mai Ordosz-pusztáról származtatják. Az Arvisura szerint itt volt a hunok szent központja. Nyugatról ezt a területet – a Gobi-sivatagon túl – lezárja az Altáj-hegység – a szkíta királyok ősi temetkező szent hegye. Kínai forrásból ismert Mao Tun levele a kínai császárhoz (Kr. előtt 200 táján): „Meghódítottam minden íjjesztő népet az Uráltól Kóreáig és ezek most mind hunok.” Ami bizonyítja, hogy a 'hun' egy hun szó és a hunok önmagukat nevezték 'hun'-nak. Nyilván nem egyetlen nép – de mind hun. Ismeretes, hogy a tatárok is megparancsolták a 12. században minden meghódított népnek, hogy magukat tatárnak nevezzék. Az avar-kor Kárpát-medencei sírjainak feltárási is csupa 'avar'-t találnak a sírokban – a sírmellékletek alapján.

Kelta

Európában két népnek van honfoglalás története: az írek és a magyarnak. Az írek ősei a kelták. Saját írott forrásaik szerint a Kaukázusból érkeztek, három hullámban, szárazon és vizen. Itt jegyzem meg, hogy Japán őslakói, az ajnuk szintén a Kaukázusból származnak. Dun-huang és Kutya barlangjaiban talált hun emberi fej-ábrázolásokat kaukázusinak határozták meg.

A kelták szintén magas, lovasműveltséggel rendelkeztek, régészeti emlékeiket feltárták Anatóliától Albionig. A római források a tőlük északra lévő területet gyakran Germania-nak írják, de ott van a mai Svájc is (Helvétia) és a mai Franciaország és Anglia. Mindegyik ősi kelta világ. Feltűnik a 'gall' és még több más népnév is – de ez ne lepjen meg senkit. Mindannyian az eurázsiai lovasműveltség népei. Még a vikingek is. Közös és másoktól megkülönböztető jellemzőjük, hogy nemcsak kiváló harcosok, hanem éppoly kiváló mesterek és művészek is. Elsőrangú szervezők: a történelem valamennyi hosszúéletű nagy birodalmát mind-mind a lovasműveltség népei hozták létre és tartották fenn. A rómaiakat is: a szabírokat, az etruszokat és a trójaiakat. Ne feledjük: a lovasműveltség népei kiváló hajósok is. Az érdeklődők, vagy kételkedők tanulmányozzák honlapunkon Juba Ferencz írásait ([Acta II/1.](#) 52-53, [III/1.](#) 85-89, [IV/1.](#) 144-149, [V/2.](#) 103-110, [VI/1.](#) 158-163, [VII/1.](#) 43-50, [VIII/2.](#) 5-224, [VIII/3.](#) 50-53, [XI/1.](#) 138-141, [XVIII/1.](#) 303-316, [XIX./1.](#) 32-41. oldalak).

Hun

Priskosz rethor a modern kutatás egybehangzó állítása szerint, nemcsak jeles görög diplomata, de igen nagy tudású ember volt. Mint bizánci követ éveket töltött Atila király udvarában, leírásait, jelentéseit a tudományban hitelesnek tekintik. Állítása szerint Atilát – egy alkalommal – fiatal lányok szkíta dalokkal üdvözölték. Tekintsük most apróságnak, hogy a kínaiak csak déli és északi huno-

kat, az európaiak csak keleti és nyugati hunokat ismernek, Atilát a nyugatiak a hunok királyának, az Arvisura a nyugati hun hadak vezérének ismeri.

Priskosz – lévén görög – a hunokat szkítának ismerte, ezért velük szkíta dalokat énekeltet. A dolog rendben is van: a kínaiak hunjai nem mások, mint a görögök szkítái – akkor is, ha kor, hely és idő nem mindig esik egybe. Így hát a hunok vidáman dalolhattak 'szkíta' dalokat.

Egyesek az ilyen adatokból azt olvassák ki, hogy a hunok kétnyelvűek lehetek. A hunok nem kétnyelvűek, hanem soknyelvűek lehettek, mivel sokféle nyelvű népeket meghódítottak. Nyilván ezért is használták mind a rovásírást, mind pedig az ékírást – amint arról az ujjur múzeumok mostani látogatói meggyőződhetnek. Viszont, a 'valódi' hun népek mindmáig valami hun utódnyelvet beszélnek, Magyarországtól, vagy talán baszk hontól Japánig. Óvatosan megjegyzem – Szadovszky Ottó professzorral – hogy még egyes amerikai 'indiánok' is. (Sadovszky, O. J. von: *The discovery of California. A Cal-Ugrian comparative Study*. Budapest–Los Angeles, Akadémiai Kiadó – Int. Soc. Trans-Oceanic Research. 1996)

Ezen esetleg csak az csodálkozik, aki nem olvasta G. B. Shaw 'Pygmalion'-ját. A londoni Higgins örömmel találkozik az Indiából érkező Pickeringgel – mert csak ők ketten tudnak angolul. Erre a nyelvre tanítják Elizát – akinek az angol nyelvét viszont ők ketten nem értik. A berner oberland-i német nem érti az appenzelli németet, pedig egy országban élnek, alig 150 km távol egymástól. A müncheni német nem érti a frankfurtit, ő a brémait, ő a hannoverit – és egyik se a másikat. Ha megakarják egymást érteni, akkor át kell válsanak Schrift-deutsch-ra, azaz az írott nyelvre. Az egész német nyelvterületen évtizedek óta kínlódnak írásuk rendbetételével, de még mindig nem tudnak mit kezdeni az olyan szavaikkal, amit helyesen egymás mellett három sss-el, három fff-el stb. kellene írjanak. Ha két angol egymással találkozik, azt mondja az egyik: „Hogyan csinál Te csinál” – mire a másik így köszön vissza: „Hogyan csinál Te csinál”, azaz: „How do you do?”

Eurázsiai

E világrész lakóit embertani szempontból két nagy csoportra osztják, agyunk két féltekéje szerint. A nyugatiakban uralkodik a 'férfi' félteke – a racionális, a keletiekben a 'női' – az ézelmes. Az évezredek során sok keveredés történt, de a kettő különbözősége máig szembetűnő.

A szkíták építettek annyit, mint az új nyugatiak, de amit a szkíták építettek, az szinte minden eltűnt, mert 'természetbarát'-ok voltak. Ők még beszéltek Istennel. A nyugati racionalisták az utóbbi egy-két évezredben fokozatosan átvették a vezetést – és órási eredményeket értek el. Ma már a szkítáknak csak a művészetét csodálják – a nyugati racionalisták elpusztítják a levegőt, a vizet, az emberi környezetet.

A keletiek az ételüket főzik: a sokféle íz harmóniájára törekednek. A nyugatiak sütnek: csak az anyag állapotát akarják megváltoztatni. Külön sütik a húst és külön a burgonyát – a bölcs keleti csak mosolyog ezen a barbárságon. A keletiek a jing-jang – a fehér és a fekete – harmóniájára építenek és ábrázolásával is kifejezik, hogy a fehérben is lehet egy kevés fekete és a feketében is lehet egy kevés fehér. Ezért megértő-megbocsájtó és birodalomépítő a keleti ember. A vallásszabadság Erdélyből indult és a magyar alkotmányba írták először. A nyugati győzni akar – ez jelent meg az asszírokkal. Amit a perzsák, a trójaiak felépítettek, azt a görögök felégették, lerombolták.

Árpádunk népe sok nyugati leírásban hazug, csaló, megbízhatatlan – mert a legtöbb csatában és minden háborúban győztek a nyugatiak ellen, persze gyakran cselvetéssel. A bajorok 906-ban Kurszánt vendégségbe hívták és kíséretével legyilkolták. A sokat emlegetett augsburgi csatában (955) nyugati szövetségeseink a csata kezdetén áállt az ellenséghez – ezek ott dicsőségnak számítanak. Nálunk ez az árulás.

Nemrégiben befejeződött Dzsingisz-kán hajdani fővárosának föltárása. A félrevezetett 'nemzetközi közvélemény' nem tudja mire vélni, hogy a városban megtalálták minden akkkor ismert vallás templomát.

Embertanilag egy népet mértek fel a legalaposabban, a magyart – ez egyesületünk tagját Henkey Gyulát dicséri (2007). Közel 40'000 ember mérése alapján, népanyagunk nagy egységességet mutat: 52,5 % a 'törökös' típus (turánid 34,8, pamiri 13,5, kaszpi 3,0, mongoloid 0,9) és kaukázusi 9,3 % (összesen 61,5 %). ([Acta I/1.](#) 55-62, [IV/1.](#) 130-153, [XII/1.](#) 212-230, [XVIII/1.](#) 119-134, [XXIV/2.](#) 4-24. oldal.) Mivel a genetikusok megállapítása szerint népünk 60 %-a hordozza a legrégibb európai gént (Eu19) ami délkeleti irányból jött, így az igen megbízható természettudomány két ága, az embertan és a genetika, egymással teljes összhangban igazolja népanyagunk keleti eredetét ([Acta XV/4.](#)). Nem kell ezért 'visszamenni Ázsiába', hiszen ez a nép itt, a Kárpát-medencében őshonos – a genetikusok szerint 40-35'000 éve. Európának – Euráziától külön – nincs saját ó-kora. Ami a Földközi-tenger medencéjében történt, az a Folyamközben, Egyiptomban, Krétán és Karthagóban kezdődött, majd a pelazgokkal, etruszokkal, szikulokkal, szabirokkal, ibérekkel folytatódott. A racionalisták ezeket a népeket mind elpusztították, teljesítményüket kisajátítani igyekeznek.

Gens Hun(gar)orum

Nem győzőm csodálni I. Stephanos (későbbi nevén István) királyunk állam-szervezői bölcsességét. Az ő parancsára szervezték a magyar királyi kamarát, ahol a királyi iratok készültek. Nyilvánlón, tekintettel az országban élő soknyelvű népre, István parancsára az iratokat az akkor már évszázadok óta halott nyelven, latinul írták. Ez lett államunk 'hivatalos nyelve' 1844-ig – Európában a

Vatikán mellett a legtovább. Ki ismer Európában még egy ilyen 'demokratikus' rendszert az egész középkorban és újkorban?

Törvényszerű következménye, hogy ezen idő alatt a latin szöveg az irányadó (és nem például a fordítás!). Ami iratot ezalatt az idő alatt a király nevében kiadtak és így is írták, azon, kivétel nélkül minden esetben a király 'Rex Hungarorum'. Eddig nem tudtam megállapítani, hogy mióta szerepel a Corpus Juris Hungarici-ban (így fordítják: Magyar Törvénytár) a gens Hungarorum, de ismereteim szerint így fordítják: magyar nemzet. Több korábbi utalás után Werbőczy Hármaskönyvében megtaláltam koronánk nevét: 'Sacra Regni Hungarici Corona'. A köztudatban sok rossz fordítása él, leírok egyet, ami még a legközelebb áll a helyes fordításhoz: 'Magyarország Szent Koronája'. Akit ezen latin szövegek valóban helyes fordítása érdekel, kérem olvassa el honlapunkon: [Acta XVII/1](#), 20-22. oldalán. Itt most csak azzal foglalkozom, ami tárgyunkhoz szorosan illeszkedik.

Tiszteletre méltó és bölcs eleink a 'gen' szót nyilván nem abban az értelemben használták, amint ma szokásos.

Az Északamerikai Egyesült Államokban megjelenő és a tudományos világban mértékadónak tekintett *Science* folyóirat 2000. évi novemberi számában a genetikai szakterület nemzetközi élvonalának 17 elismert képviselője az USA-tól Ukrajnáig, az európai népek származásának és őseik betelepődése idejének felderítésére indított közös kormányközi genetikai kutatásaik első eredményeit ismertette (lásd honlapunk [Eszme-csere](#) rovatában az angol nyelvű eredeti szöveget és három magyar fordítását). Közleményük a genetika tudomány mai álláspontjának tekintendő. Közlésük szerint, az M45-ös leszármazási vonalból eredő M173-as eurázsiai marker 40'000-35'000 éves. Ennek két haplotípusa az EU18 és az EU19. Mivel mindkettő délkeleti irányból terjedt Európába, ezért feltehető, hogy az EU19 a régebbi, mivel ez ma szinte kizárólag Európa középső és keleti felében fordul elő, míg az EU18 szinte kizárólag Nyugat-Európában található. Az EU19 legnagyobb arányban, 60 %-ban a mai magyarban van – tehát Európa igazi őslakói vagyunk. Megállapítják még, hogy az ugyancsak M45-ből eredő M3-as az előbbivel szinte egyidőben megjelent egyes helyeken Szibériában és később Amerikában is. Más közleményekből megállapítható, hogy az EU19-es a mienkénél is nagyobb arányban található Közép-Ázsiában és Észak-Indiában – tehát a hun-szkíta világ területén. Így tehát a genetika, mint tudomány nemcsak megerősíti számos eddigi kutatás eredményét, de a maga nyelvén kimondja, hogy mink vagyunk Európa legrégibb lakói. Tehát mink vagyunk a valódi 'indoeurópaiak'.

Ezzel a kutatással egyidejűleg a finországi Turku-ban magyar és 'finnugor' kutatók elvégezték ezen 'nyelvcsalád' genetikai vizsgálatát. Megállapították, hogy a magyar és a többi 'finnugor' nép között nincs genetikai kapcsolat. (Eur. J. Hum. Genet. 1999. May-Jun. 7 (4) 447-458.) Tehát lehet, hogy ezen né-

pek között van nyelvi kapcsolat, de a magyar és a többi 'finnugor' között vérségi kapcsolat biztosan nincs. Ettől még lehetnek ők is hunok!

Akkor tehát hová visz a hun-gar-orum és a hu-gar-ici? Amint azt már több dolgozatomban bizonyítottam, az –orum és az –ici latin végződés. A 'gar' Labat szumér lexikonjában kétszer is szerepel, kétféle ékírásos jelként és jelent láncot és valami körülölelő töltés-félét. Miután a máig élő szavakban népet és területet jelent (Kashgar, Dzsungar, Bulgar, Ungar) ezért jogos föltenni, hogy a Rex Hungarorum helyes fordítása: hunok, de a gar miatt hunok országának királya. Koronánk neve pedig helyes fordításban: Hunok – de még inkább Hunok Országának Megszentelt Országkoronája. A gens Hungarorum pedig a vérszerinti hunok országának a közössége. Azt ugyanis tudni illik, hogy Pápai Páriz Ferenc szótárában a gen-nel képzett latin szavak kivétel nélkül vérszerinti kapcsolattal, nemzéssel foglalkozó kifejezések. A szótárban szerepel a natio is – első jelentése társaság (tehát nem vérszerinti kapcsolat!), második jelentése több gen! – tehát, a különböző vérszerinti közösségek társasága. ([Acta XVII/1](#). 21. oldal.) Következésképpen a magyar nemzet a Megszentelt Koronához csatlakozott valamennyi nép összessége! Ez így pontosan megtalálható történelmi alkotmányunkban – ékes latin nyelven: „Totum Corpus Sacrae Regni Coronae!” Ami jellegét tekintve feltehetően nem sokban különbözik az ijfeszítő népek közösségétől, aminek írásos forrása ma jó kétezer éves (Mao Tun). Deák Ferenc a haza bölcse, a nemzet prókátorá mondta 1866. december 15-én a képviselőházban: „(...) e kifejezés által 'önálló, szabad nemzet', Magyarország akármi ajkú lakosainak összessége, complexuma értendő, nem pedig külön az egyes nemzetiségek.” Majd 1867. február 17-én az Alkotmány visszaállításakor: “(...)” s itt nem csak a magyar ajkuakról szólok, hanem általában a Magyarországot alkotó nemzetről...” (Kónyi Manó: *Deák Ferencz beszédei 1866-1867*. Budapest, Franklin Társulat 1897. 133, 325. oldal.)

Azt már a nyelvtudomány két óriása, Rawlison és Lenormant bebizonyította, hogy a köztudatban szumernak nevezett nyelv a szkíták nyelve. A szkíták és az avarok kapcsolata a Folyamközzel és Egyiptommal közismert. Az viszont már kevésbé ismert, hogy a Szfínx görög szó, titokzatosat jelent – tehát nem lehet az építmény neve. Homlokát kígyó díszítette, hosszú szakállát a British Museum őrzi. Az építmény környékén élő arabok Abul Hun-nak, azaz Hun Atyának nevezik, tehát a neve: Hun. Építési ideje ismeretlen (Némäti Kálmán: *Szfínx történelmi kutatásom*. Budapest, 1914. és [Acta XV/4](#). 10. oldal.).

Köztudott dolog Egyiptom viszonya a hikszoszokkal. Az egyik legjelentősebb Egyiptom-szakértő J. H. Breasted szerint „(...) nem vakmerőség az avarokat a hikszoszokkal kapcsolatba hozni”. Tehát Egyiptom kapcsolata a szkíta-hun világgal nemcsak Nefretete cserkesz hercegnő révén ismert (Kr. előtt 1350 körül).

Végezetül említsük meg, hogy jelenlegi ismereteink szerint Anonymus Gestájának címe nem Gens Hungarorum, hanem Gens Hungarum! – amint iratának

jelenlegi első oldalán, az első sor végén pirossal írva van. Csak tudta Anonymus, hogy mit ír. Csak tudták a magyar királyok közel ezer éven át, hogy ők kicsodák. A magyar történelem tárgyában nem szükséges hazudni semmi irányba. Értjük be azzal, ami van – a többieknek még ennyi sincs.

Hun(gar) – Un(ga)r

A történelemmel kapcsolatos irodalomban nem találtam elfogadható bizonyítékot a hungar–ungar szópárra. Nem foglalkozom a szó német, se angol-amerikai magyarázatával, mert megalázó gúnynév.

Egy magyarázatát érzem logikusnak. A bizánciak, ha nem latinul, hanem görögül írtak és beszéltek, az írásban a szó elején meglévő 'h'-t a beszédben elhagyták. Így lett az ő nyelvükön Hellasz-ból Ellasz – és szerintem a hungar-ból ungar. Volt, aki azt írta latinul, amit hallott – görögül.

Összefoglaló

A címben föltüntetett kérdésre, tudományos pontossággal én sem tudok válaszolni. Viszont semmi okom az ellen tiltakozni, hogy magyarnak születtem, amint keresztény (keresztyén) is vagyok, s már biztosan nem fogok fehér lovat áldozni. Éppily természetességgel ódzkodom azoktól, akik révülni járnak, parázson ugrálnak, kacagányban díszlelegnek, és úton útfélen visszaélnek emberek jóhiszeműségével, hazaszeretetével, nemzetünk iránti hűségével.

Egy nemrégiben lezajlott nevezetes, nagyon nagyon magyar rendezvény végén, az ott eluralkodott táltos, a rendezvényről készített és terjesztett lemezen tudatja az emberiséggel a nagy igazságot. Azt mondja, hogy a Képes Krónikában írva van, hogy Árpáddal bejöttek a Kárpát-medencébe a hunok, azaz a magyarok. Ezek után nincs már miről beszélni, a helyzet világos – állítja.

Eltekintve attól, hogy egymagában több és esetleg egybevágó krónikai adat sem lehet egy ilyen fontos ügyben eléggé meggyőző, hiszen tudvalévő, hogy az akkor írók is olvasták – a korábban írt történelemkönyveket.

Minden esetre elővettem a Képes Krónika magyar fordítását és szószerint találtam benne ilyen szöveget. Csakhogy, ezt a könyvet Kr. után 1358 táján írták és rajzolták, akkor még – az én ismereteim szerint – nem létezett a 'magyar' szó. Legalábbis – tudtommal – korábbi létezését eddig még nem bizonyította senki. Az Országos Széchényi Könyvtárban, a Budavárban, kézbe vehettem a latin szöveget és az egész könyvben nem találtam a 'magyar' szót. Megengedem, hogy én nem tudom a szöveget elég jól olvasni – de én nem találtam. Ebből megállapítottam, hogy a magyar szövegbe – igen nagy valószínűség szerint – vagy a fordító, vagy a kiadó, esetleg magyarázatként (?) írta azt, hogy „tehát a magyarok”. Ezzel a 'magyarázattal' sem tudok azonosulni, de azt különösen helytelenítem, ha valakik így játszanak jószándékú emberek érzelmeivel (is).

Mert ez a 'technika' semmiben sem különböznék attól, ami ellen ezek az emberek hősi harcot vívnak. Semmiféle cél nem szentesít tisztességtelen eszközt.

Van arra elégséges tisztességes bizonyíték, hogy hunok (is) vagyunk. Nem szükséges hazudni – hacsak nem akarunk szebbnek látszani, mint valóban vagyunk és ebből anyagi, sőt máségyéb hasznot húzni. Viszont a tudomány útja néha rögzös – ezt lehet tudni, de a tisztességes ember számára csak ez az út a járható.

Persze, feltehetőleg úgy vagyunk hunok, amint Mao Tun írta. Eleink biztosan részei voltak a sokezer éves hun világnak és nyilván nyelvünk is nagyban rokonítható az ott leginkább beszélt nyelvhez. De éppígy vagyunk kelták, szkíták, avarok is. Hiszen biztosan bennünk is élnek, akkor is, ha kunok, alánok, szarmaták, palócok, vagy székelyek vagyunk.

Werbőczy hármas könyvében találtam ezt a mondatot: „Az erdélyi scithákról, akiket székelyeknek hívunk...” II. Sylveszter pápa III. Ottó császárhoz írott levelében Istvánt, mint a szkíták vitéz királyát említi. (I. Havett: *Lettres de Gerbert*. Paris, 1889. Gerbert levelei)

Csak gyanítom, hogy akik ezen népek tudatos írtására szövetkeztek, azok találták ki (talán) nekünk a magyar népvét, esetleg pont azzal a céllal, hogy elefejtessék velünk saját igazi múltunkat. Így kell elvágni egy népet valódi gyökereitől, hogy elpusztuljon. Az csak a mi tehetségünket és élniakarásunkat bizonyítja, hogy ezzel a népnévvel is még mindég élünk.

Végezetül ide kívánczik még egy gondolatsor. Nem vagyunk rokontalan kis nép, hiszen rokonunk a sok és igen gazdag hun rokonnép egész Eurázsiaában az írektől, a baszkoktól egészen Japánig. Ezek többsége vérrokonunk is – gens Hunorum. A hun birodalmi gondolat szellemében, a többi a natio Hunorum, vagy Hungarorum, a Kárpát-medence körzetében pedig a Megszentelt Korona Népe. Ez utóbbiak itt élnek mind Közép-Európában. Nem mindannyian véreink – csak részben. De közös a történelmünk – sok ezer éve, jövőnk is csak közösen van.

Ha van Isten, akkor mind megértjük.

Felsőőr, 2009. nyár elején, Napisten havában, keresve az igazságot